

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2000. október 29.
(vasárnap)

Cseri Kálmán

3.

ISTEN NEVE SZENT

Lekció: 3Móz 10,1-10.-11,44

Alapige: Mt 6,9

Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved.

Imádkozzunk!

Köszönjük, hogy a mennyei seregekkel, az angyalokkal, az üdvözültekkel együtt vallhatjuk, hogy egyedül te vagy Isten: Atya, Fiú, Szentlélek, teljes Szentháromság, egy örök, igaz, valóban élő Isten. Valljuk, hogy te teremtettél mindent, ami létezik, te alkottál minket is. Áldunk téged, mert szép terved van mindannyiunk életére nézve.

Magasztalunk téged a váltságért, Jézus Krisztus keresztyéért, az Ő vérének bűnbocsátó erejéért és szabadító hatalmáért. Áldunk téged, Istennek Báránya, megváltó Krisztusunk, és valljuk: méltó vagy, hogy végy dicséretet, dicsőséget, tisztességet és áldást.

Köszönjük, hogy elküldted Szentlekedet, és a te Lelked meggyőz minket az igazságról, elvezet a teljes igazság megismerésére. Nem hagy minket soha árván. Áldunk téged azért, mert kibontja előttünk a te igéd gazdagságát, és lehet a te Lelked vezetése szerint járni. Egyedül tiéd legyen a dicsőség, ha ezen a héten úgy jártunk, s alázatosan kérünk, bocsásd meg, ha nem így volt.

Bocsásd meg, ha nem téged dicsőítettünk, vagy nem mindig és mindenért, hanem dicsekedtünk. Bocsásd meg, ha több volt szánkban a panasz, mint a hálaadás. Bocsásd meg, ha nem vesszük igazán komolyan, hogy neked minden lehetséges, az is, ami nekünk, embereknek lehetetlen. Bocsásd meg, ha nem szent számunkra a te neved, a te személyed.

Kérünk, irányítsd a tekintetünket most önmagadra. Olyan sokszor csüggedten járunk, csak a bajainkra nézünk. Szeretnénk most tereád nézni. Rád, aki örökkévaló vagy, mindenható, és aki örökkévaló szeretettel szeretsz minket, ezért engedsz most is magad elé, és ezért terjesztetted ki reánk a te irgalmasságodat.

Kérünk, legyen a te irgalmad újabb bizonyága, hogy most szólsz hozzánk. Beszélj velünk egészen személyesen arról, amiről te akarsz beszélni, amiről azt akarod, hogy gondolkozzunk, amiben változnunk lehet és kell. Köszönjük, hogy lehet. Köszönjük, hogy nem kell

3. ISTEN NEVE SZENT

---

lemondanunk magunkról, és nem kell ilyeneknek maradnunk, amilyenek vagyunk. Segíts minket előbbre a megszentelődésben.

Munkáldj bennünk kegyelmes szeretettel igéd és Lelked által.

Ámen.

Igehirdetés

A Mi Atyánk-ot tanulmányozzuk mondatról-mondatra. Két héttel ezelőtt azt a kedves megszólítást elemeztük, amit Jézus a szánkba ad: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy. Láttuk, hogy minden hívő az újjászületés által lesz Isten gyermekévé, addig nem az. Aki Jézust befogadta, azt a Mindenható befogadja az Ő gyermekeinek a nagy családjába, és ettől kezdve nevezheti joggal Atyjának egy bűnös ember az Istent. De amikor atyát kap Istenben, akkor sok testvért is kap, hiszen mindazok, akik Jézusban újjászülettek, Isten gyermekei, ezért mondja Jézus: mi Atyánk.

A folytatás pedig arra figyelmeztetett minket, hogy miközben mi is egyszerű, őszinte bizalommal úgy szólíthatjuk meg a világmindenség Urát, ahogy egy kisgyerek szólította annakidején az apját, mondhatjuk: Atyám, hozzá kell tennünk: aki a mennyekben vagy, és ezt a gyermeki bizalmat minden esetben ki kell egészítenie az őszinte alázatnak és a neki való feltétlen engedelmességnek. Bizalom és a Mindenható előtti igaz tisztelet az igazi imádságnak az alapja.

Folytassuk most a kérésekkel. Jézus hat kérést sorol el ezek után. Van a három *te* kérés és a három *mi* kérés.

Szenteltessék meg a te neved,
jöjjön el a te országod,
legyen meg a te akaratod,

ezzel kezdődik, mert láttuk, hogy az igazi imádság középpontja nem az imádkozó, hanem az az Isten, akihez szól. Utána jönnek a *mi* kérések:

A mi mindennapi kenyerünket
add meg nekünk,
a mi bűneinket bocsásd meg
és minket őrizz meg a kísértésektől
és a gonosztól.

Ma az első kérést vegyük szemügyre. Mit jelent ez: Szenteltessék meg a te neved?

1) A név az ókorban magát a személyt jelölte. Ábrahámról többször olvassuk, hogy segítségül hívta ott az Úr nevét. Ez azt jelenti, hogy magát a mindenható Istent hívta segítségül.

Jézus olyan kedvesen jelenti az Atyának a főpapi imában: én megismertettem velük a te nevedet. Ami azt jelenti, hogy Jézus kijelentette nekünk az Atyát. Elmondta és bemutatta, hogy kicsoda Isten, ha tetszik: milyen az Isten. Amikor az Ő nevét megismertette velünk, akkor Őt magát ismertette meg.

De még a hétköznapi szóhasználatban is szoktunk ilyeneket mondani: ahhoz én nem adom a nevemet. Ez azt jelenti: nem állok a mellé az ügy mellé, nem támogatom, ott ne számítsatok rám. A név tehát maga a személy. Isten neve Isten maga.

Mit jelent megszentelni Isten nevét?

A Biblia szóhasználatában szent az, amit egy meghatározott célra elkülönítettek. Amit megkülönböztetnek a profántól, az általánosan használttól, a megszokottól. Szent edények voltak a jeruzsálemi templomban azok, amiket csak istentiszteleti célra volt szabad használni. Ezért volt olyan szörnyűség az, amikor Belsazar babilóniai király a szent edényekből a maga tivornyáin bort ivott. Ezzel megszenteltségtelenítette azokat, mert azok félre voltak téve istentiszteleti használatra. Ezért voltak szentek, egyébként ugyanúgy néztek ki külsőre, mint a többi, de megkülönböztette a többitől az, hogy Isten céljaira lehetett csak használni.

Mindig voltak szent idők. Az ünnepek, amiket az Isten-félő ember az Isten dolgaival való foglalkozásra szán. Isten maga szent —

ezt mondja a Biblia —, mert Ő különbözik mindattól, amit Ő mint Teremtő alkotott. Minden teremtményétől lényegileg különbözik. Ő egészen más, és ezért szent. Ugyan-akkor Ő mentes mindattól, ami szennyes, tisztátalan, e világi, mert a szent jelzőnek van ilyen erkölcsi jelentéstartalma is, hogy minden bűntől mentes, a szó erkölcsi értelmében tiszta, makulátlan.

Hogy Isten ilyen, azt a mennyben tudják, ezért magasztalják Őt örökkön örökké. Sokan ismerjük az Ézsaiás 6,3-t amit a próféta látomásában hall. Az egész mennyei világ hirdeti: szent, szent, szent a seregeknek Ura. — Isten gyermekeinek a nagy kiváltságuk és feladatuk az, hogy ezen a földön is hirdessék, hogy Isten szent, hogy megismer- tessék másokkal a szent Istent, és minél többeket elsegítsenek oda, hogy így viszonyul- janak Istenhez, így imádják Őt, és így engedelmeskedjenek neki. Ezáltal lesz szent az Ő neve ezen a földön is.

Ez a mondat, hogy: mint a mennyben, úgy a földön is, mind a három kérésre vonatkozik. Szenteltesse meg a te neved, mint a mennyben, úgy a földön is. Legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is. Jöjjön el a te országod, mint a mennyben, úgy a földön is. Isten önmagában szent. Őt nem nekünk kell megszentelnünk vagy szent- té tennünk, hanem aki felismerte, hogy Ő szent, és aki megismerte a szent Istenben a maga mennyei Atyját, annak feladata, köte- lessége, lehetősége ezen a földön erről tanú- ságot tenni, neki magának is ennek megfele- lően élni, hogy megszenteltesse az Ő neve itt a földön ugyanúgy, mint ahogy a mennyben.

Isten nevét tehát az szenteli meg, s azáltal szenteltetik meg az Ő neve ezen a földön, ha valaki ilyen hitelesen tud róla itt másoknak beszélni, hogy az emberek bízzanak Isten- ben, hogy csak benne bízzanak, hogy Őt Is- tenként ismerjék meg és ismerjék el. Isten ne- vét megszentelni éppen ezt jelenti, hogy egye- dül Őt tekinti valaki az élő, igaz Istennek, és így imádjá őt, így dicsőíti, így engedelmes- kedik neki.

Az emberek ne magukban bízzanak, ne másoktól várják azt, amit csak az Atya adhat meg, és legfőképpen ne sötét szellemi erők- től várjunk segítséget, hanem egyes-egyedül azt imádjuk, aki imádatra méltó, aki szent, és akinek a szentsége betölti az eget és a föl- det, és akit megismerni azt jelenti: minőségi- leg más élet kezdődik az ember életében.

Éppen ezért fontos világosan látnunk, hogy mi mindennel szentségteleníthetjük meg Isten nevét, hogy ezektől óvakodjunk és meg- tisztuljunk. Mik azok a konkrét lehetőségek, amik által megszenteltetik Isten neve ezen a földön úgy, mint ahogy a mennyben.

2) Mivel lehet megszenségteleníteni az Ő nevét? Meg lehet a beszédünkkel. A har- madik parancsolat megszegésének minden módja az Isten szent nevének, személyének a megszenségtelenítését jelenti. Tehát minden- féle káromkodás, a káromkodásnak finom- kodó, nyafogó, városias formája is. Amikor Isten nevét valaki hiába veszi az ajkára. Meg- szentségteleníti Isten nevét s vétkezik az Ő szent személye ellen mindenki, aki szószá- tyár módon, sokszor csak szokásból ilyene- ket mond: jaj, Istenem! Isten bizony! Óh Is- ten. Bármikor, amikor az Ő nevét nem arra használjuk, amire adta.

Mire adta? Világos a Szentírásban: Isten nevét akkor vesszük szent módon az ajkunk- ra, ha hozzá beszélünk, imádkozunk, és ha róla vallást teszünk másoknak, vagyis mások- kal megismertetjük, kicsoda Ő. Minden egyéb esetben hiába vesszük az ajkunkra, vagyis megszenségtelenítjük ezt a szent nevet.

Fontos, hogy ma itt a megterített úrasz- talánál kíméletlen becsületességgel leplezzük le az életünkben az Isten szentsége elleni vét- keinknek ezeket a változatait. Tudjuk ezeket megvallani, elhagyni, s szeretettel figyelmez- tetni egymást is, valahányszor az Ő nevét nem szent módon vesszük az ajkunkra.

Ugyanilyen megszenségtelenítése Isten- nek mindenféle esküdözés, és az is, amikor ördögi, sötét, okkult tevékenységek során ve- szik ajkukra Isten szent nevét emberek. Ami-

3. ISTEN NEVE SZENT

---

kor a kártyavető a szentháromság Isten nevében lát piszkos munkájához. Amikor jósok, mágusok, szellemidézők az Isten szent nevét merik ajkukra venni, és így látnak hozzá szörnyű tevékenységükhöz. Ez sajnos szokássá lett.

Megszentségtelenítjük Istent akkor is, amikor besoroljuk Őt halott emberek közé. Hol hozzá imádkozik valaki, hol pedig olyanokhoz, akiket haláluk után szentekké avattak. Ezek az úgynevezett szentek mind emberek voltak, és mind meghaltak. Ha egy halotthoz ugyanúgy imádkozik valaki, mint a szent Istenhez, az azt jelenti, hogy megtagadta az Isten kizárólagosságát. Nem csak Isten szent neki, akihez egyedül szabad és kell imádkoznunk. Nem tőle közvetlenül remél és vár segítséget, hanem különféle okokból, különféle áttételekkel próbálja Őt megközelíteni, becsérkészni, holott azáltal szentelné meg az Ő nevét, ha egyenesen Őhöz mint mennyei Atyjához menne, hiszen Jézus Krisztust ezt lehetővé tette a számunkra.

Sokszor megbújnak emberek hittudatában ilyen tévedések, és nem is vesszük észre, hogy ezzel a Szent Isten ellen vétünk. Mert ha egyedül Őt tekintjük élő Istennek, s ha komolyan vesszük a Bibliának ezt a mondatát: „egy az Isten, és egy a közbenjáró is Isten és emberek között: az ember Jézus Krisztus, aki önmagát adta érettünk” (1Tim 2,5-6), akkor nekünk egyedül a mindenható Istenhez és egyedül az Ő egyszülött Fiához, Jézushoz szabad imádkoznunk.

Mit szólna az az apa, aki utólag értesül arról, hogy hazajött a más város internátusában tanuló gyermeke, és sorra látogatta a szomszédokat. Az egyiktől enni kért, a másiktól egy kis zsebpénzt kért, a harmadiknál szállást kért, és nem tőle kérte mindezt. Amikor mi Isten helyett vagy mellett bárki más-hoz is imádkozunk, akkor ugyanígy bántjuk a mi szent Atyánkat, amikor nem mindent, és nem közvetlenül neki mondunk el, tőle kérünk, és nem egyedül tőle várunk minden segítséget.

Ez nem játék, mert az Isten szent. Aki ezt nem veszi komolyan, az nem Őt szent-

ségteleníti meg, hanem saját magát tartja távol ettől a szent Istentől, akinek a tisztasága és szentsége átjárhatná őt. Tudjátok, hogy mennyire óvakodom attól, hogy bárki, megbántsunk, főleg a hite miatt, de ha Isten igéjét komolyan vesszük, akkor ezeket is le kell lepleznünk az életünkben, és meg kell tanulnunk megadni a tiszteletet, a kizárólagos tiszteletet annak az Istennek, aki szent, vagyis egészen más, mint minden ember, még azok is, akik bármilyen kiváló erkölcsi tulajdonságokkal rendelkeztek.

Meg van írva, például a Római levél első részében: aki a teremtett dolgokat tiszteli a Teremtő helyett, az milyen mélységekbe juthat. Nekünk nem szabad teremtményeket tisztelnünk a Teremtő helyett vagy mellett valóságos tisztelettel.

Ugyanígy meg kell szabadulnunk attól a talán mindannyiunkra jellemző vagy legalábbis mindannyiunkat fenyegető módjától az Isten neve megszenségtelenítésének, amikor emlegetjük Isten nevét, de az életünkön nem ragyog fel az Ő szentségéből semmi. Nem lesz láthatóvá, hogy mi a szent Isten közelébe kerültünk, és az Ő tisztaságából, szentségéből valami meglátszik rajtunk is. Amikor valaki templomba jár, de a gondolkozása nem változik meg, és nem változik folyamatosan, szüntelenül Isten igéje szerint reformált gondolkozássá. Amikor valaki talán még olvassa is a Bibliát, de a régi utálatos szokásai megmaradnak, s azokat nem látja bűnnek, pedig megterheli vele a környeztet. Amikor beszél valaki Istenről, talán a családon belül is, és büszkén elmarasztalja a család nem hívő tagjait, de az élete nem szent. Nem láthatók rajta jézusi tulajdonságok, nem ábrázolódik ki az életében Krisztus. Minden képmutatással, minden látszat kereszténységgel megszenségtelenítjük a mi Istenünket. Az ilyenekre mondja Pál apostol: miattatok káromoltatik az Isten neve a pogányok között. (Róm 2,24)

Csak néhány formáját említettem annak, hogyan véthetünk Isten szentsége, a szent Isten ellen. Jó lenne, ha ma mindnyájan úgy

úrvacsoráznánk, akik itt maradunk majd, hogy kérjük Istent: Uram, világíts bele az életembe. Ha most éppen ezt a területet érintette a te igéd, akkor itt teremts bennem rendet. Nem ragaszkodom semmihez, és nem kezdem magyarázni a bűneimet. Tisztíts meg mindattól, amivel vétkezem a te szentséged ellen.

3) Legalább ilyen fontos, vagy még fontosabb az, hogyan ragyoghat fel Isten szentsége az életünkben. Mielőtt erről mondanék valamit, hadd említsem meg, hogy nem szabad elfelejtenünk, hogy olyan korban élünk, amikor rohamosan elmosódik a határ szent és profán között. Egy általános profanizálódás korában élünk, amikor egyre kevesebben lesznek, akiknek a számára egyáltalán valami szent. Egyre többekkel beszélek, akiknek nem szent már az édesanyjuk sem, a hazájuk sem. Az a közösség sem, amelyik pedig nagy áldozatok árán felnevelte, kitaníttatta, szárnyaira bocsátotta őket. Egyre többen vannak, akik nem ismerik a hálát, a kegyeletet, a tiszteletet, az emlékezést, a ragaszkodást, a hűséget. Ha ragaszkodnak is valamihez, valakihez csak addig, amíg hasznuk van belőle. Ez tükröződik sokszor az ember külső megjelenésében is.

Nagypénteken egészen elszomorodtam itt a templomban. Eszembe jutott, hogy gyerekkoromban nagypéntekre, de minden ünnepre is azok az emberek, akik között éltem, készültek, és ez meglátszott az öltözékükön is. Itt most nem az a fontos, hogy nagypénteken valamikor fekete ruhában jöttek az emberek a templomba, mert ezzel is kifejezésre akarták juttatni, hogy Jézus Krisztus halálának a ténye mélyen érinti őket, de mégsem az Isten nevének a megszentelésébe fér bele az, hogy valaki úgy jön el templomba, mintha moziba menne. Úgy érkezik ide, hogy rágógumi van a szájában, hogy itt a templomban is zsebre dugja a kezét, keresztbe tett lábbal diskurál akármiről, mert nem szent neki sem a hely, sem az idő, sem az, amire itt mindannyian várunk.

A vasárnap az Isten rendelése szerint szent nap. Azt mondja: megszenteljed azt. Mit je-

lent ez a gyakorlatban a mi számunkra? A templom szent hely és az istentisztelet szent idő, mert itt a szent Istennek a szavát várjuk. Ezért kellene könyörögnünk, hogy ne emberi bölcselkedés hangozzék soha, hanem mindig a minket kimondhatatlanul szerető Isten élő igéjét halljuk. Ha valakiben ez a lelkiület van ott, az a külsőben is megmutatkozik.

Itt most nem arról van szó, mintha a külsőnkkel szentelnénk meg ezt a napot vagy ezt a helyet, mert amikor egy templom divatbemutatóvá válik (és voltak ilyen helyek, hogy az új ruháját ott mutatta meg mindenki a többieknek), az ugyanolyan utálatos Isten előtt, mintha semmi különbség nincs a külső megjelenésünk hétköznapi meg ünnepi formája között. Itt nem arról van szó, hogy a szentség kívülről befelé hat, — van ilyen téves feltételezés némely keresztyén közösségekben: ha bizonyos külső rendelkezések eleget teszek, akkor én az Isten előtt jó vagyok. A Biblia nem erről beszél. A szentség belülről kifelé hat. Jézus azt mondja: nem az fertőzti meg az embert, ami a száján bemelegy, hanem ami száján kijön, mert az a szívből jön. Bent kell megszentelődni, de ez a külsején is meglátszik az embernek.

Olyan szegény emberek között nőtem fel, akiknek a legjobb esetben két ruhájuk volt, de vasárnap a jobbikat vették fel, és ki is kifesték. Főleg, ha az úrasztalához jöttek, akkor a belső megszentelődésük vagy megszentelődésre való vágyuk a külsejükön is megmutatkozott.

Ne kövessük, ne majmoljuk ezt a modern, erénnyé magasztosított nyomorúságot, amelyik nem tesz különbséget szent és profán között. Az általános nagy profanizálódás ellen is szól a Mi Atyánk első kérése. Szenteltessék meg a te neved — azt is jelenti, hogy egyre mélyebbre engedjük hatolni magunkban Isten közelében élve az Ő szentségét, és ez meglátszik a külsőnkön is, s engedjük, hogy meglátszódjék, mert ezáltal is megszentelődik az Ő szent neve.

Hogyan szenteljük meg hát? A Biblia azt mondja, hogy akkor, ha imádjuk őt, akkor,

3. ISTEN NEVE SZENT

ha megvalljuk őt, és akkor, ha Isten gyermekei a szent Isten közelében tartózkodva egyre inkább megváltoznak, és az Ő szentsége átjárja őket. A pusztá életük is Istenre mutat, és Istenhez vezet másokat. „Látván az emberek a ti jó cselekedeteiteket, dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Mt 5,16)

a) Akkor szentelődik meg Isten neve az életünkben, ha imádjuk Őt. Nemcsak ha a kéréseinkkel hozzá szaladunk. Imádni Őt többet jelent ennél. Imádni csak az tudja, aki ismeri, mert az Isten imádása azt jelenti, hogy megvallom neki, kinek ismertem meg Őt. Erre nem neki van szüksége, — nekem, az imádkozónak van rá szükségem, hogy újra és újra tudatosodjék bennem, s miközben megvallom, még mélyebben megismerjem Őt, és ez az ismeret még inkább megszenteljen engem.

Az a baj, hogy erre sokszor időt sem száunk. Eltékozolt, felesleges időnek tekintjük az Isten imádását, pedig voltak, vannak és lesznek is mindig olyan hívő közösségek, amik szorgalmas munkával élnek és szolgálnak másoknak, de eközben külön időt szentelnek az Isten imádásának. Elsorolni neki, kicsoda Ő, kinek ismertem meg már eddig. Vagy nincs mit elsorolnunk? Múltkor valaki azt mondta: próbáltam imádni Istent, de nem tudtam neki semmit sem mondani. Milyen jó, hogy kiderült: nem ismeri még Istent, akkor meg kell ismerni! Vagy nem tudatosult még benne, hogy kicsoda Ő valójában, vagy maga sem hiszi, amit tud róla. Sok mindent tud róla, de az nem vált még személyes hitév, és így nem tud személyesen vallást tenni sem. Ez maga már előbbre visz a lelki életben, ha kiderült, hogy szeretném imádni, de nem tudom. Aztán kiderülhet az is: tudom, csak még sosem próbáltam. Milyen nagyszerű dolog megvallani, ki Ő. Milyen nagyszerű dolog elsorolni az eddig kapott ajándékait. Ez már nem imádás, ez hálaadás, de annak az unokatestvére, és folytatódhat az imádásunk hálaadással. Hogy megerősíti ez az embert arra, hogy mások előtt is megvallja őt.

Szenteltesse meg a te neved: ez egyebek közt azt jelenti, hogy megtanuljuk imád-

ni Istent. Ahhoz tehát, hogy megszenteltelítse valaki Isten nevét, nem kell elkezdenie durván káromkodni. Elég, hogy nem imádja Őt. Ezzel ugyanúgy nem szenteli meg a nevét, mintha direkt megszenteltelítene. Vigyázzunk, mert Jézus a mércét magasabbra emeli. Különösen itt a Hegyi beszédben, amelyikben a Mi Atyánk-ot is elmondta. Mert itt Isten gyermekeihez beszél. Itt őket akarja egyre közelebb segíteni mennyei Atyjukhoz. Megvan-e az Isten imádása a mi kegyességi életünkben? Tudjuk-e, mi az? Gyakoroljuk-e azt? Engedjük, hogy azáltal is maga Isten erősítse a hitünket?

b) A másik formája annak, hogy megszenteltetik az Ő neve, ha megvalljuk Őt. Hihetetlen sötét időszakban élünk, amikor kimondhatatlan tudatlanság van tömegekben Istennel kapcsolatban. Nem ismerik az emberek Istent. Viszont az ördög becsempészett a tudatukba egy csomó téves, hamis, torz, kimondottan istentelen úgynevezett ismeretet, információt, és ez hangot kap lépten-nyomon. Lépten-nyomon lehetőségünk van arra, hogy megszólaljunk és elmondjuk szelíden és tisztelettudóan (ahogyan Péter levelében olvasuk), hogy kicsoda valójában Isten. Amikor egészen elképesztő badarságokat mondanak róla, amikor olyan feltételezések röpködnek, aminek semmi valóságalapja nincs, akkor meg kell szólalnia annak, aki már tudja valamenynyire, hogy kicsoda Ő. Ne haragudj, ez nem így van, hanem emígy van. Ezt onnan tudom, hogy... Isten az Ő igaz igéjében ezt mondja, és ugyanígy tapasztaltam.

Ezt csak el kell mondania valakinek, még akkor is, ha egyedül van egy társaságban, aki ezt el meri mondani. Miért félünk vállalni őt? Miért félünk kimondani az igazságot, amikor hangosan dübörög körülöttünk a hamisság és a hazugság, és ennek oly sok áldozata van? Nem kioktatnunk kell az embereket, hanem megvallanunk előttük azt az Istent, akit valamennyire már megismerhettünk, és ezáltal megszenteltetik az Ő neve. Nemcsak úgy, hogy rászólok: ne káromkodj! Miért ne káromkodna, azt sem tudja, hogy kit

szid. Szeretettel elmondom neki, hogy ki az, akit te szidsz. Én ezt az Istent jobban szeretem, mint a tulajdon anyámat. Anyámat ugye nem szidnád a fülem hallatára, annyira becsülsz engem, de nekem az még jobban fáj, hogy Istenemet szidod, mert... és akkor valamit mondhatunk róla, amit már megtapasztaltunk. Ennek néha különös folytatása van ám. Elhalkul az istenkáromlás, kérdések szólnak meg emberekben, ha ezt valóban szeretettel és tisztelettudóan tudjuk mondani, és ha valóban ismerjük azt az Istent, akit ez a világ nem ismer, és éppen ezért nem szenteltek meg az Ő neve ezen a világon. Azáltal szenteltek meg, ha az Ő gyermekei szeretettel bemutatják az Atyjukat azért, hogy lehetőleg mások is az Ő gyermekeivé lehessenek.

c) A harmadik formája a Biblia szerint annak, hogy Isten neve megszenteltetik az övéinek az életében, ha az Ő szentsége egyre jobban átjár minket, és mi is egyre inkább szentek leszünk. Vagyis mások, mint a világ. Mert aki Isten szentségében jár, aki a megszentelődés útján előrehalad, az egészen másként gondolkodik, mint a világ. Az másként neveli a gyerekeit. Másként költi el a pénzét, de másként is keresi meg. Vannak dolgok, amikre azt mondja: nem, inkább ne legyen. Másként osztja be az idejét, másként él, másként hal meg. Másként beszél másokról, az ellenségeiről, jó barátairól. Mindent másként csinál. Nem azért, mert különbözni akar, hanem azért, mert megszentelődik, és a szent az más, mint a profán. A szent az Istennel van közösségben. Ilyen emberekre van nagy szüksége ennek a profanizálódó, Istentől távol élő világnak. Ezeknek az embereknek a pusztá életét látva sokszor felhangzik mások ajkán is az Isten dicsőítése.

Jézus egymás után mondja a Máté 5-ben ezt: Ti vagytok a világ világossága, és gyertyán sem azért gyújtanak, hogy a véka alá tegyék, hanem hogy magasra tegyék, és világítson a házban; s közvetlenül utána mondja: úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy látván a ti cselekedeteiteket, dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat. (14-16. v.)

Ha azt akarom, hogy Istent káromló vagy Istennel szemben teljesen közömbös emberek egyszer csak elkezdjék dicsőíteni Őt, akkor nem is annyira győzködni kell, hanem szentül élni. Az Isten szentségéből valamit eléjük élni, mégpedig nem görcsölve és izzadságoosan, mert ez úgy sem megy, hanem úgy, hogy mindig újra félreállok Jézus Krisztus útjából, aki a hit által már az újjászületett emberben él, engedem, hogy Jézus szólaljon meg, Jézus cselekedjék, Jézus hallgasson, Ő tegye azt, amit akar bennem és általam. Ezáltal megszenteltetik az Isten neve az én gyarló életem útján is a pogányok között. Lesznek, akik előbb-utóbb dicsőíteni fogják az én mennyei Atyámat.

Luther azt mondta: Isten neve azáltal szenteltetik meg, ha Isten ígéje tisztán hirdettetik, és Isten gyermekei annak megfelelően szent életet élnek. Ebben sok igazság van. Igaz az is, amit az egyik magyarázó így ír: ha valaki őszintén kéri, hogy szenteltessék meg a te neved, az végső soron saját maga ellen imádkozik. Az én saját régi természetemet kell halálba adnom, az én szokásaimat kell félretennem, az én indulataimra mondom halált, ha azt akarom, hogy Isten szentsége, a bennem élő Krisztus felragyogjon ez előtt a világ előtt. Erre hívott el minket az Isten. Ez a célja a megváltásunknak, ebben teljeseedik be igazán az, egy ilyen magunkfajta egyszerű hívő ember életében, hogy szenteltessék meg a te neved.

Láttuk, hogy a név: maga a személy, a szent azt jelenti: elkülöníteni, Isten számára félretenni, az Ő kizárólagos használatára oda-szentelni, s ugyanakkor jelent erkölcsi tisztaságot is. Néhány példát említettük, hogyan szoktuk megszenteltetni az Ő szent nevét (vagyis személyét) beszédünkkel, téves imádságunkkal, képmutató magatartásunkkal. És láttuk, mit jelent megszentelni Őt ezen a világon azzal, hogy imádjuk, hogy megvalljuk, s hogy engedjük, hogy az Ő szentsége átjárjon és átalakítson minket egészen, míg nem kiábrázolódik bennünk a Krisztus.

3. ISTEN NEVE SZENT

Imádkozzuk!

Dicsőséges Urunk, Jézus Krisztus, köszönjük, hogy ennek a csodálatos imádságnak mindjárt az elején a mi Atyánkra irányítod a figyelmünket. Megvalljuk bűnbánattal, hogy sokszor elejétől végig önmagunk körül forgunk még az imádságainkban is. Bocsásd meg, hogy sokszor elkezdünk téged dicsőíteni, s máris a magunk kérései tolnak az ajkunkra és soroljuk azokat vég nélkül.

Bocsásd meg, ha meg sem köszönjük sokszor ajándékaidat. Bocsásd meg, ha nem a te neved megszentelése fontos nekünk, hanem a magunk előrehaladása, a szeretteink sikere, azoknak az eredményeknek az elérése, amik után áhítozunk.

Taníts meg minket elcsendesedni előtted, igazán tereád nézni. Szeretnénk félreállni, a te utadból, Jézus Krisztus, és a te Szentlelked útjából. A te Lelked tanítson minket helyesen imádkozni, hiszen tudjuk, hogy csak a te Lelked tudja bennünk kiáltani: Abbá, Atyám.

Kérünk, tisztíts meg és újíts meg mindannyiunk imaéletét is. Segíts minket, hogy ne csak az imádságainkra korlátozódjék az, hogy törekszünk a te neved megszentelésére, hanem merjünk téged megvallani mások előtt. Egyszerűen elmondani, hogy mi mindent tettél eddig az életünkben, és mi mindent tettél értük is, mindnyájunkért, ezért az egész világért.

Kérünk, adj nekünk helyén mondott ígét. Olyan ügyetlenek vagyunk, olyan gyávák. Sokszor utólag jut eszünkbe, mit kellett volna mondani, és olyan sokszor megtagadtunk már téged mellébeszéléssel és hallgatással is. Bocsásd meg ezt, s megint csak a te Lelkedtől kérjük, adjon nekünk bátorságot.

Kérünk, segíts minket előbbre a megszentelődésben. Téged dicsőítünk mindazért, amit eddig elvégeztél az életünkben. Minden, ami bennünk szép és igaz, a te áldott és türelmes munkádnak a gyümölcse. Egyedül tied legyen ezért is a hála és a dicsőség.

Tudjuk, Urunk, hogy ez még csak a kezdet, és oly sok híja van még a hitünknek, engedelmességünknek, tisztaságunknak, és Isten-ismeretünknek is. Adj nekünk egészséges növekedést mindebben.

Köszönjük, hogy eléd hozhatjuk ma mindannyian a veszteségeinket, a gyászunkat is. Köszönjük, hogy miközben ez a világ feldíszíti a temetőket, aközben dicsőíthetünk téged, aki legyőzted a halált. Magasztalunk téged, feltámadott Urunk Jézus Krisztus, és áldunk azért, ha tenálad tudhatjuk a mennyei dicsőségben elhunyt szeretteinket. Könyörülj rajtunk, hogy amíg itt vannak körülöttünk szeretteink és ismerőseink, addig tudjuk mutatni nekik a hozzád vezető utat. Könyörülj rajtunk, hogy benned találjunk mi mindnyájan igazi vigasztalást, senki mástól nem kapható békességet, és azt a reménységet, amit a te ígéreteid jelentenek a számunkra.

Kérünk, segíts már ma elkezdni a megújulást mindezekben a kérdésekben, amikről ma szóltál hozzánk, és engedd, hogy a jövő hetünk egészen másként teljék el, mint az eddigi. Hadd maradjunk a te közeledben, a szentség légkörében, és szenteltessék meg a te neved mindenféleképpen a mi gyarló életünk által is.

Ámen.